

Юли 2007

Името Дахщайн е познато на българските читатели най-вече от едноименната обувка, но тази представа може да се разшири поне с още две понятия. Първото от тях (Dach значи покрив, а Stein – камък на немски) се използва за покриването на къщи, прави се от бетон и почти не се отличава по форма от керемидите, а второто се намира в австрийските Алпи... Щурмувахме връх Дахщайн (2995 м) по маршрута Гозау - х. Адамек - ледник Гозау - западния ръб. Паркингът под езеро Гозау е на 4 часа път от Виена, а по този северен маршрут от езерото първо се качват около 1200 м денивелация до хижа Адамек на 2200 м (4-5 часа). В ниското е много смърч, но още от ~1000 м започват да се виждат масивни стени (варовик) във всички посоки. Пътеката е добре маркирана (както почти всички пътеки в Австрия - с червена боя - май беше № 614) и добре укрепена по стръмните склонове. След горното езеро Hinterer Gosausee има само едно и то неособено дащно ручейче (пъплек по скала) на средата на разстоянието до хижата. Малко след него се открива добра гледка към върховете Дахщайн, Шнееберг и хижа Адамек. В непосредствена близост е катерачна стена ~ 300 м, а над хижата започва ледника Гозау. Условиата за спане са добри и солени (чувал в столовата - 9 евро, нарове - 19 евро, стаи - не искам да знам), а храната е сравнително евтина за място, което се зарежда с хеликоптер. После остават още 800 височинни метра до самия връх (3-4 часа). Бяхме точно една дузина туристи от няколко народности. Мои приятели с техни приятели и още хора. Трима от тях решиха да пробват вертикалната стена зад хижата, а другите поехме по хоризонталата. Имахме късмет с времето, а ледникът бе покрит с 20-30 см искрящо бял нов сняг от миналата седмица. Минаваше се спокойно без котки и пикел, дирята по ледника се виждаше отдалеч - този ден бяха наизлезли много хора. Толкова у нас не разпиват и по полянките/хижите, до които има асфалт. След около 2 часа ледникът свършва със стръмен наклон, излизайки на премката, от която започва западния ръб на Дахщайн. Отвесно надолу е южната стена ~ 800 м, а на изток се вижда хижа Seethalerhuetten ~ 2700 м, която е кацнала на един ръб. До там се стига и с лифт и това е един от другите по-мързеливи маршрути към върха. Гледките във всички посоки са неописуеми. По ръба нагоре трябва да се качат още ~ 250 м, които на 90% са с фиксирано въже. Има само 1 по-критично отвесно място с хватки, но малко след нас през него минаха като гуцери две баби (понякога бабите в Алпите катерят и по 15 въжета, така че те не са добър ориентир). На някои места въжетото си е почти над стената, та хората със страх от високо ще имат зор. След 1 час въжетото тръгва надолу по източния ръб, а най-отгоре е побит по австрийски огромен метален кръст. Тук има просяци - черни гарги с жълти клюнове пърхат между туристите, а наоколо летят безмоторни самолети. Слизането е сравнително лесно след като си минал веднъж маршрута, но ледникът следобед е малко по-неприятен. Цветът му вече е станал сиво-син и мръсен, вадите са много попълноводни и на места най-лесното е да се подхлъзнеш. Каменопадите са си проблем и от север, но най-вече по цялата южна стена. След като позабавихме темпото и топнахме краци в ручей идващ от ледника, стигнахме надвечер обратно на хижата и видяхме, как нашата тройка алпинисти довършваха стената. Вернер беше повел групата в последния пасаж, а Светла и Роланд го осигуряваха, разположени удобно на площадка с размерите на бирена капачка. След още половин час и още едно въже тримата стигнаха до върха, прибраха инвентара по раниците и тръгнаха да се спускат надолу. По-късно Светла спомена, че ръбът по-който слизали едвам едвам се минавал без въже, което звучи напълно правдоподобно от устата на човек, събирал опит по Айгер и Матерхорн. И сякаш чакали точно този момент, по скалата над алпинистите се появи първо един женски, после един „детски“ и най-накрая и мъжкия козирог. Те заприпкаха над нашите приятели, за да покажат кой е истинският господар на стената и женската минаваше от всякъде с бясна скорост, а семейството ѝ я следваше малко по-тромаво. Под краката на тройката животни, камъните затрещяха надолу, а тройката хора разшири дистанцията по между си и засили темпото. След още няколко минути козирозите се качиха на по-стръмното, а хората слязоха на по-полегатото или с две думи – „кой от къде е“. Ние почерпихме за качването на Дахщайн, а Светла, Роланд и

Юри Варошанов
Пътепис: Дахщайн

<http://juriwaro.com>

Вернер почерпиха за стената. На другият ден последва слизане по същия маршрут и отмора с напитка в езерце, но при по-малка група има още един вариант за трамбоване по билото (маршрут № 601) и спускане от горната станция на лифта над паркинга. Другите ненагледни и не чак толкова планинарски места в района са Hallstatt и Traunsee, но алпийският красавец тук безспорно си остава Дахщайн.